

Adolf Kolping rövid életrajza

A névadó Kolping Adolf 1813. december 8-án született Németországban Kerpen nevű kis városban, néhány kilométerre Kölnből, délnyugatra. Édesapja juhász és földműves volt, édesanyja életét Adolf és 3 nagyobb testvérének nevelése töltötte ki. A szülők nagy szeretettel, de kellő szigorúsággal nevelik gyermekeiket. A család mindennapos életéhez szorosan hozzá tartozik a közös ima. A család nagy mesemondója a nagyapa.



Adolf sokat betegeskedik, s ezért nem vehet részt a nehéz paraszti munkákban, viszont ennek köszönhetően csak betegség idején hiányzik az iskolából. Egyik tanárát, Statz Jákob Vilmost különösen kedveli, tőle sok értékes könyvet tud kölcsönözni, hogy tudásszomját kielégíthesse. 13 éves, amikor eldől, hogy a család szegénysége miatt nem tanulhat tovább, így 3 éves cipésztanonc élet következik, majd közeli helységeiben iparossegédként dolgozik tovább. Ebben az időben történt, hogy édesapjának készített egy pár csizmát – névnap meglepetésként – ami azonban úgy „sikerült”, hogy az oldalán ki kellett vágni, nehogy abban kelljen aludnia... Szakmai előmenetelnek számít, hogy a nagyvárosba, Kölnbe kerül. Ez azonban kiábrándító találkozás az iparossegédek züllött, részeges életével. Társai, sőt főnöke is gúnyolja vallásosságáért. Ő azonban – némi megingás ellenére is – kitart vallásosságában. Édesanyja – aki mindig megértő, segítő támasza volt – 1833 nyarán meghalt. Távozása mély fájdalom számára.

Amikor végre talál egy rendes mestert, öröme nem tart soká, mert a mester hozzá akarja adni lányát, aki iránt Adolf egy szemernyi szerelmet sem érez. Egykori tanárának leánya, Statz Klára viszont annál többször jut eszébe. Kettejük közt több éve tartó mély rokonszenv él. Közben azonban érlelődik papi hivatása is. Így döntenie kell. A döntés nem könnyű, de a hivatástudat erősebb, mint a szerelem. (Klára később orsolyita apáca lesz.) Végre úgy alakul helyzete, hogy 23 évesen elkezdheti tanulmányait a kölni Marcellusz gimnáziumban. Nem akar édesapjának és testvéreinek anyagi terhet, így különös szerencséje, hogy tanárai elengedik a tandíjat, s tanulása mellett korrepetál. Különösen hálás édesapjának imáiért és jó tanácsaiért.

Gimnáziumi tanulmányait 5 helyett 3 év alatt elvégzi. Nagy kérdés a folytatás. Az anyagi hiánya mindent meggátolni látszik. Ekkor lép közbe a Gondviselés egy jótévő révén, akinek köszönhetően megkezdheti tanulmányait a müncheni egyetemen. Az ott eltöltött idő a szorgalmas tanulás időszaka, de egyben találkozás egy másik világgal, jó emberekkel, más szokásokkal. Imponál neki a professzorok magas műveltsége és elkötelezett hite. Egyik nyáron néhány barátjával legyalognak Tirolon át Velencéig. Jótévőjének anyagi gondjai miatt tanulmányait a bonni egyetemen folytatja, majd a papságra való közvetlen felkészülésként a kölni szeminárium következik. 1845. április 13. életének nagyon várt napja, ezen a napon szentelik pappá a kölni minorita templomban. Ez a nagy próbatétel napja is, mert előző este édesapja meghalt. Nagy öröm és nagy szomorúság együtt.

Első kápláni (segédlelkészi) kinevezése a 9000 lakosú Elberfeld ipari központba szól. Nem könnyű feladat, de elszánt reménységgel kezd munkához. Megdöbben a város több ezer munkásának kiszolgáltatottsága, ugyanakkor csodálattal szemléli Johann Gregor Brennert, a helyi leányiskola kiváló tanárát, aki énekkart, legényegyletet szervez, hogy tartalmassá tegye a fiatalok életét, s egyre inkább érzi, hogy rá is hasonló feladat vár. Ennek megvalósítására nyílik alkalom, akkor, amikor dómkápláni beosztást kap Kölnben. Munkáját nehezíti, hogy szélhámosok járják az utcákat, akik radikális eszméikkel igyekeznek megszédíteni az iparos legényeket. Mindezek ellenére 1849. húsvétján 7 fiatal legény részvételével a kölni Szent

Kolumbán Iskolában sikerül megalapítani a legényegyletet. Ennek az egyletnek 1850 márciusában már 200 tagja van. 1852 júniusában Adolf arról számolhat be, hogy Augsburgban, Münchenben, Salzburgban, Innsbruckban, Linzben Steyrben alakultak legényegyletek, sőt Bécsben is 39 taggal. A legényegyletek otthont jelentettek az érintett fiataloknak, ahová művelődni, kikapcsolódni, szórakozni jártak össze. A cél az volt (ma is az), hogy a legények becsületes keresztények legyenek a családban és a munkahelyükön egyaránt. Kolping atya lelkipásztori tevékenységének fontos tere volt az újságírás, amely a szélesebb néprétegek megszólítását jelentette. Ezért adott ki évről-évre népi kalendáriumot történetekkel, elbeszélésekkel. 1854-ben naplójában arról olvashatunk, hogy 91 legényegylet működik most már Németországban, Ausztriában és Svájcban, 1856-ban viszont jár Magyarországon: Esztergomban, Pesten és Budán, minek eredményeként létrejöhet az első magyar legényegylet. 1858-ban már 191 egyesület működik több ezer taggal. Létrejönnek az első amerikai egyesületek is.

Kolping atya számára megélt valóság a Bibliának az a tanítása, miszerint az ember Isten képmása. 1862. július 1-én régi álma valósult meg: fogadta őt IX. Piusz pápa, bátorította, művét megáldotta és megajándékozta egy korábban általa használt miseruhával. 1863. december 8-án, 50. születésnapján írja: „Mennyi erőt ad ezekhez a vállalkozásokhoz az ima! Ezt újra és újra megtapasztalom. Segít döntések meghozatalában, s általa a hétköznapi forgatagában, meg utazásaimon nyugalmat találok.”

1865-re már több mint 400 legényegylet van, mintegy 60.000 taggal. Ez az év számára az egyre inkább sűrűsödő betegségek éve. Súlyos asztma rohamok kínozzák, a fájdalomtól gyakran eszméletét veszti. Káplánja, Wilhelm Flücken, aki egyben majdani utóda lesz, feladja neki a betegek szentkenetét. Teljes tudatában van a közelgő halálnak. Isten akaratában tökéletesen megnyugodva készül a Teremtővel való nagy találkozásra. Ez 52. születésnapja előtt 4 nappal, 1865. december 4-én következik be.

Műve hazánkban a XX. század első felében tovább erősödött és kiterjedt a leányifjúság jóra nevelésére is. A szépen virágzó Kolping közösségek életét az Akkori rendszer 1946-ban zúzta szét. Az újrakezdés a rendszerváltással egy időben történt. Azóta iskolák, szociális intézmények élvezhetik a Szövetség áldásos tevékenységét.

II. János Pál pápa Kolping Adolfot 1991. október 27-én Rómában boldoggá avatta, vagyis elkötelezett, erényes életét követendő példaként állította korunk embere elé.

Miklós János plébános